ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 2ας Οκτωβρίου 1997 *

Στην υπόθεση C-259/95,

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τον Christian Pennera, προϊστάμενο της Νομικής Υπηρεσίας, και τον Auke Baas, μέλος της ιδίας υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

προσφεύγον,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπουμένου από τον Guus Houttuin, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Alessandro Morbilli, διευθυντή στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

υποστηριζομένου από

το **Βασίλειο της Σουηδίας,** εκπροσωπούμενο από τη Lotty Nordling, rättschef στο τμήμα εξωτερικού εμπορίου του Υπουργείου Εξωτερικών, Στοκχόλμη,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

και

την **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τον John Forman, νομικό σύμβουλο, και την Dominique Maidani, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της ιδίας υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

παρεμβαίνοντες,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως 95/184/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 1995, που τροποποιεί την απόφαση 3092/94/ΕΚ περί καθιερώσεως κοινοτικού συστήματος πληροφορήσεως σχετικά με τα οικιακά ατυχήματα και τα ατυχήματα κατά τις δραστηριότητες αναψυχής (ΕΕ L 120, σ. 36),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους G. F. Mancini, πρόεδρο τμήματος, J. L. Murray, G. Hirsch (εισηγητή), H. Ragnemalm και R. Schintgen, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. La Pergola
γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 27ης Φεβρουαρίου 1997, κατά τη διάρκεια της οποίας το Κοινοβούλιο εκπροσωπήθηκε από τον Christian Pennera και τον Auke Baas, το Συμβούλιο από τον Aidan Feeney, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, το Βασίλειο της Σουηδίας από τον Erik Brattgard, departementsråd στο τμήμα εξωτερικού εμπορίου του Υπουργείου Εξωτερικών, και η Επιτροπή από τον John Forman και την Dominique Maidani,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 20ής Μαρτίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 2 Αυγούστου 1995, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 173, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, την ακύρωση της αποφάσεως 95/184/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 1995, που τροποποιεί την απόφαση 3092/94/ΕΚ περί καθιερώσεως κοινοτικού συστήματος πληροφορήσεως σχετικά με τα οικιακά ατυχήματα και τα ατυχήματα κατά τις δραστηριότητες αναψυχής (ΕΕ L 120, σ. 36, στο εξής: επίδικη απόφαση).

2 Το κοινοτικό σύστημα πληροφορήσεως ως προς τα οικιακά ατυχήματα και τα ατυχήματα κατά τις δραστηριότητες αναψυχής θεσπίστηκε, για το έτος 1993, με την απόφαση 93/683/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 29ης Οκτωβρίου 1993 (ΕΕ L 319, σ. 40), για τον εντοπισμό, χάρη στις πληροφορίες που συλλέγονται από τα νοσοκομεία, των προϊόντων τα οποία ενέχονται σ' αυτό το είδος ατυχημάτων. Το σύστημα αυτό, το οποίο θεωρείται απόρροια της οδηγίας 92/59/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1992, σχετικά με τη γενική ασφάλεια των προϊόντων (ΕΕ L 228, σ. 24), συνίσταται ουσιαστικά στη χρηματοπιστωτική υποστήριξη που χορηγείται στα κράτη μέλη για τα νοσοκομεία ο αριθμός των οποίων καθορίζεται ανά κράτος μέλος και τα οποία συμμετέχουν στη συλλογή των καθοριζομένων στο παράρτημα I της εν λόγω αποφάσεως στοιχείων.

3 Η απόφαση 3092/94/ΕΚ του Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Δεκεμβρίου 1994 (ΕΕ L 331, σ. 1), παρέτεινε την ισχύ του συστήματος επί τέσσερα έτη (1994-1997) για ποσό 2,5 εκατομμυρίων ECU ετησίως και για συνολικό αριθμό 54 νοσοκομείων, τα οποία κατανέμονται μεταξύ των κρατών μελών σύμφωνα με το καθοριζόμενο στο παράρτημα I της αποφάσεως αυτής κριτήριο.

4 Με την επίδικη απόφαση, το Συμβούλιο τροποποίησε την απόφαση 3092/94 ώστε να συμπεριλάβει την προσχώρηση των τριών νέων κρατών μελών στην Κοινότητα. Σύμφωνα με το άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως, το νέο ποσόν που κρίθηκε απαραίτητο για τη θέση σε εφαρμογή του συστήματος ανέρχεται σε 2,808 εκατομμύρια ECU ετησίως για την περίοδο 1995-1997, ο δε αριθμός των συμμετεχόντων νοσοκομείων ανήλθε στα 65. Το άρθρο 2 ορίζει ότι η απόφαση είναι εφαρμοστέα από την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της Συνθήκης Προσχωρήσεως.

5 Ενώ η απόφαση 3092/94 στηριζόταν στο άρθρο 129 Α, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ, διάταξη η οποία παραπέμπει στη διαδικασία συναποφάσεως του άρθρου 189 Β της Συνθήκης ΕΚ, η επίδικη απόφαση εκδόθηκε σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 169 της Πράξεως σχετικά με τις προϋποθέσεις προσχωρήσεως του Βασιλείου της Νορβηγίας, της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας και τις προσαρμογές των Συνθηκών επί των οποίων στηρίζεται η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ 1994, C 241, σ. 21, στο εξής: Πράξη Προσχωρήσεως). Η τελευταία αυτή διάταξη προβλέπει:

«1. Όταν πράξεις των οργάνων πριν την προσχώρηση χρειάζονται προσαρμογή συνεπεία αυτής, και αυτό δεν έχει προβλεφθεί στην παρούσα Πράξη ή στα παραρτήματά της, οι οικείες προσαρμογές διενεργούνται με τη διαδικασία της παραγράφου 2 και τίθενται σε ισχύ κατά την προσχώρηση.

2. Το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ειδική πλειοψηφία προτάσει της Επιτροπής, ή η Επιτροπή, ανάλογα με το ποιο εκ των δύο οργάνων είχε εκδώσει τις αρχικές πράξεις, συντάσσει τα αναγκαία προς τούτο κείμενα.»

6 Σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, της Συνθήκης Προσχωρήσεως (ΕΕ 1994, C 241, σ. 9), τα όργανα της Ενώσεως μπορούν να θεσπίζουν τα μέτρα που αναφέρονται, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 169 της Πράξεως Προσχωρήσεως. Τα μέτρα αυτά αρχίζουν να ισχύουν μόνον υπό την επιφύλαξη και από την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της Συνθήκης Προσχωρήσεως, ήτοι την 1η Ιανουαρίου 1995.

7 Το Κοινοβούλιο φρονεί ότι η επίδικη απόφαση εκδόθηκε χωρίς να ληφθούν υπόψη οι προνομίες του και κατά παράβαση των ratione temporis και ratione materiae αρμοδιοτήτων που καθορίζονται στο άρθρο 169 της Πράξεως Προσχωρήσεως.

8 Με δύο διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 12ης και της 26ης Φεβρουαρίου 1996, επετράπη αντιστοίχως στο Βασίλειο της Σουηδίας και στην Επιτροπή να παρέμβουν προς στήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου.

9 Εκ προοιμίου επιβάλλεται η υπενθύμιση ότι, ενώ οι απορρέουσες απευθείας από την Πράξη Προσχωρήσεως προσαρμογές, οι οποίες δεν συνιστούν πράξεις των οργάνων, δεν υπόκεινται, ως εκ τούτου, σε έλεγχο νομιμότητας, οι προσαρμογές που πραγματοποιούνται με πράξεις των οργάνων υπόκεινται, ως εκ της φύσεώς τους, στο γενικό σύστημα ελέγχου της νομιμότητας που προβλέπει η Συνθήκη (απόφαση της 28ης Απριλίου 1988, 31/86 και 35/86, LAISA κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 2285, σκέψη 17). Επειδή η προσφυγή του Κοινοβουλίου έχει ως αντικείμενο τις προσαρμογές που απορρέουν από την απόφαση του Συμβουλίου και αποβλέπουν στη διατήρηση των προνομιών του, πρέπει να κριθεί παραδεκτή.

Επί της ratione temporis εφαρμογής του άρθρου 169 της Πράξεως Προσχωρήσεως

10 Σύμφωνα με το Κοινοβούλιο, από την ακριβή διατύπωση του άρθρου 169, τουλάχιστον στη γαλλική απόδοση, προκύπτει κατ' αρχάς ότι οι εν λόγω προσαρμογές πρέπει να έχουν πραγματοποιηθεί μόνον κατά τη μεταβατική περίοδο μεταξύ της υπογραφής της Συνθήκης Προσχωρήσεως και της ενάρξεως ισχύος της, ήτοι μεταξύ της 24ης Ιουνίου και της 31ης Δεκεμβρίου 1994 συμπεριλαμβανομένης. Μετά την ημερομηνία αυτή, το άρθρο 169 δεν μπορεί πλέον να τύχει εφαρμογής.

11 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 3 της Πράξεως Προσχωρήσεως, όλες οι γλωσσικές αποδόσεις της Συνθήκης, αναπόσπαστο μέρος των οποίων συνιστά η Πράξη Προσχωρήσεως σύμφωνα με το άρθρο της 1, παράγραφος 2, δεύτερη φράση, είναι αυθεντικές.

12 Μολονότι, κατά τη γαλλική απόδοση του άρθρου 169, οι πραγματοποιηθείσες βάσει της διατάξεως αυτής προσαρμογές πρέπει να έχουν πραγματοποιηθεί «avant l'adhésion [πριν από την προσχώρηση]», εντούτοις, σε όλες τις άλλες γλωσσικές αποδόσεις, το χρονικό αυτό όριο δεν αναφέρεται στη δυνατότητα προσφυγής στο άρθρο 169, αλλά στην ημερομηνία εκδόσεως των προς τροποποίηση πράξεων («De fornødne tilpasninger af institutionernes retsakter fra før tiltrædelsen· Erfordern vor dem Beitritt erlassene Rechtsakte der Organe aufgrund des Beitritts eine Anpassung· Όταν πράξεις των οργάνων πριν την προσχώρηση χρειάζονται προσαρμογή συνεπεία αυτής· En caso de que los actos de las instituciones previos a la adhesión requieran una adaptación como consecuencia de ésta· Más gá gníomhartha na n-institiúidí arna ndéanamh roimh an aontachas a oiriúnú de thoradh an aontachais· Quando gli atti delle istituzioni precedenti all'adesione richiedono adattamenti in conseguenza dell'adesione· Indien besluiten van de Instellingen van vóór de toetreding in verband met de toetreding moeten worden aangepast· Quando os actos das Instituições, anteriores à adesão, devam ser adaptados em virtude de adesão· Jos toimielinten ennen liittymistä antamia säädöksiä on mukautettava liittymisen johdosta· Sådana anpassningar av institutionernas rättsakter som behövs inför anslutningen· Where acts of the institutions prior to accession require adaptation by reason of accession»).

13 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, όταν υφίσταται διάσταση μεταξύ των διαφόρων γλωσσικών αποδόσεων, η ανάγκη ομοιόμορφης ερμηνείας επιβάλλει να ερμηνεύεται η επίδικη διάταξη σε συνάρτηση με τη γενική οικονομία και τον σκοπό της ρυθμίσεως της οποίας αποτελεί μέρος (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1996, C-72/95, Kraaijeveld κ.λπ., Συλλογή 1996, σ. I-5403, σκέψη 28).

14 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 169 αποτελεί μέρος του τίτλου II του πέμπτου μέρους της Πράξεως Προσχωρήσεως, με τίτλο «Εφαρμογή των πράξεων των οργάνων». Επομένως, οι πραγματοποιούμενες βάσει της διατάξεως αυτής προσαρμογές έχουν μόνον ως στόχο να καταστήσουν εφαρμόσιμες στα νέα κράτη μέλη τις κοινοτικές πράξεις που δεν έχουν προσαρμοστεί με την ίδια την Πράξη Προσχωρήσεως. Συνεπώς, άλλες τροποποιήσεις δεν μπορούν να στηρίζονται στο άρθρο 169 της Πράξεως Προσχωρήσεως.

15 Εν προκειμένω, η εφαρμογή της αποφάσεως 3092/94 στα νέα κράτη μέλη επέβαλε την προσαρμογή δύο μόνον σημείων: ο αριθμός των νοσοκομείων

έπρεπε να καθοριστεί σε σχέση με τον πληθυσμό των νέων κρατών μελών και η χρηματοπιστωτική υποστήριξη έπρεπε, συνεπώς, να αυξηθεί κατ' αναλογίαν. Πάντως, αυξάνοντας τον αριθμό των νοσοκομείων από 54 σε 65 και το ποσό της κοινοτικής συμμετοχής από 2,500 σε 2,808 εκατομμύρια ECU, το Συμβούλιο συμμορφώθηκε προς τα αναφερόμενα στην απόφαση 3092/94 κριτήρια. Επομένως, η επίδικη πράξη εκδόθηκε στο πλαίσιο της υπό την έννοια του άρθρου 169 προσαρμογής.

16 Παρ' όλ' αυτά, σύμφωνα με το Κοινοβούλιο, ο σκοπός του άρθρου 2, παράγραφος 3, της Συνθήκης Προσχωρήσεως έγκειται στο να μπορούν τα κοινοτικά όργανα να θεσπίζουν, κατά τη μεταβατική περίοδο, όλα τα αναγκαία μέτρα ώστε, κατά τον χρόνο της προσχωρήσεως, τα νέα κράτη μέλη να έχουν ενσωματωθεί πλήρως. Είναι επομένως προφανές ότι η διάταξη αυτή δεν σκοπεί στη θέσπιση αναδρομικών μέτρων όπως η επίδικη απόφαση.

17 Εξάλλου, λαμβανομένης υπόψη της θεμελιώδους αρχής της αποδοχής του συνόλου του κοινοτικού κεκτημένου, το οποίο κατ' αρχήν αναφέρεται στο άρθρο 2 της Πράξεως Προσχωρήσεως, δεν νοείται ότι, μέσω διατάξεως του πέμπτου μέρους της Πράξεως Προσχωρήσεως, θεσπίζεται παρέκκλιση από το κοινό δίκαιο, σύμφωνα με την οποία, ενώ όλες οι μείζονος σημασίας πράξεις τίθενται υποχρεωτικά σε ισχύ κατά την ημερομηνία της προσχωρήσεως, ορισμένα θεσμικά όργανα μπορούν εν συνεχεία, χωρίς κανένα χρονικό περιορισμό, να προβαίνουν σε προσαρμογές, δηλαδή σε τροποποιήσεις των κοινοτικών πράξεων που έχουν θεσπιστεί πριν από την προσχώρηση αυτή και δεν έχουν προσδιοριστεί κατά την ημερομηνία της προσχωρήσεως.

18 Συναφώς, επιβάλλεται κατ' αρχάς η υπενθύμιση ότι, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, της Συνθήκης Προσχωρήσεως, τα κοινοτικά όργανα «μπορούν» να θεσπίζουν πριν από την προσχώρηση τα μέτρα που αναφέρονται, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 169 της Πράξεως Προσχωρήσεως. Επομένως, η διάταξη αυτή δεν περιέχει κανέναν περιορισμό ως προς την εφαρμογή της μετά την έναρξη ισχύος της Συνθήκης Προσχωρήσεως, όσον αφορά όμως τον προ της ημερομηνίας αυτής χρόνο απλώς επιτρέπει την εφαρμογή της.

19 Εν συνεχεία, η αρχή σύμφωνα με την οποία το προσχωρούν κράτος αποδέχεται το σύνολο των πράξεων των οργάνων που έχουν εκδοθεί μέχρι της ημερομηνίας πραγματοποιήσεως της προσχωρήσεως (βλ. απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 1982, 39/81, 43/81, 85/81 και 88/81, Χαλυβουργική και Ελληνική Χαλυβουργία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 593, σκέψη 12) δεν διακυβεύεται από πράξεις οι οποίες εκδίδονται μετά την προσχώρηση βάσει του άρθρου 169. Πράγματι, καθώς προκύπτει από τη σκέψη 14 της παρούσας αποφάσεως, η δυνατότητα θεσπίσεως πράξεων στηριζομένων στην τελευταία αυτή διάταξη περιορίζεται σε απλές προσαρμογές για να καταστούν οι πράξεις αυτές εφαρμόσιμες στα νέα κράτη μέλη, αποκλειομένης κάθε άλλης τροποποιήσεως. Επομένως, η σύμφωνα με το άρθρο 2 της Πράξεως Προσχωρήσεως εφαρμογή του κοινοτικού κεκτημένου δεν συνεπάγεται ότι το άρθρο 169 παύει να εφαρμόζεται από της ενάρξεως ισχύος της Συνθήκης Προσχωρήσεως.

20 Όσον αφορά τον ισχυρισμό του Κοινοβουλίου ότι μια τέτοια ερμηνεία καταλήγει σε απεριόριστη εφαρμογή του άρθρου 169, αρκεί η διαπίστωση ότι, εν πάση περιπτώσει, η επίδικη απόφαση εκδόθηκε εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος μετά την έναρξη ισχύος της Συνθήκης Προσχωρήσεως.

21 Τέλος, καθόσον το άρθρο 169, παράγραφος 1, δεύτερη φράση, της Πράξεως Προσχωρήσεως καθορίζει ως ημερομηνία ενάρξεως ισχύος των προσαρμογών την ημερομηνία προσχωρήσεως και επομένως καταλήγει, για τις πράξεις που εκδίδονται μετά την προσχώρηση, σε αναδρομική εφαρμογή, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, μολονότι η αρχή της ασφαλείας δικαίου δεν επιτρέπει, κατά γενικό κανόνα, την έναρξη της ισχύος μιας κοινοτικής πράξεως σε χρόνο προγενέστερο της δημοσιεύσεώς της, αποκλίσεις επιτρέπονται εξαιρετικά, όταν αυτό απαιτείται από τον επιδιωκόμενο σκοπό και όταν εξασφαλίζεται δεόντως η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των ενδιαφερομένων (βλ. απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 1990, C-331/88, Fedesa κ.λπ., Συλλογή 1990, σ. I-4023, σκέψη 45).

22 Εν προκειμένω, ο σκοπός της ομοιόμορφης εφαρμογής του κοινοτικού κεκτημένου σε όλη την Ένωση επιβάλλει την εφαρμογή των μέτρων προσαρμογής από τη χρονική στιγμή της προσχωρήσεως, ακόμα κι αν τα μέτρα αυτά ελήφθησαν μετά την εν λόγω προσχώρηση. Επειδή το Κοινοβούλιο δεν επικαλείται προσβολή της αρχής της ασφαλείας του δικαίου ή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως είναι επομένως απορριπτέος.

Επί της ratione materiae εφαρμογής του άρθρου 169 της Πράξεως Προσχωρήσεως

23 Συναφώς, το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι η νομική βάση πράξεως που τροποποιεί προηγούμενη πράξη την οποία έχει εκδώσει από κοινού με το Συμβούλιο βάσει του συνδυασμού των διατάξεων των άρθρων 129 Α και 189 Β της Συνθήκης δεν μπορεί να είναι το άρθρο 169 της Πράξεως Προσχωρήσεως. Πράγματι, το Συμβούλιο δεν μπορεί να τροποποιεί μονομερώς πράξη εκδοθείσα από κοινού από το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο.

24 Σύμφωνα με το Κοινοβούλιο, το άρθρο 169, παράγραφος 2, της Πράξεως Προσχωρήσεως αφορά μόνον τις εκδιδόμενες από το Συμβούλιο και την Επιτροπή πράξεις. Προδήλως, οι συντάκτες της Πράξεως Προσχωρήσεως θέλησαν να θεσπίσουν μια απλούστερη διαδικασία για την προσαρμογή των πράξεων αυτών και να καθορίσουν τοιουτοτρόπως τον ρόλο των δύο αυτών οργάνων στη διαδικασία λήψεως αποφάσεων του άρθρου 169. Αντιθέτως, δεν νοείται ότι, μεταξύ των «πράξεων των οργάνων», πρέπει να περιλαμβάνονται, εκτός των πράξεων του Συμβουλίου και της Επιτροπής, οι πράξεις που εκδίδονται από κοινού από το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο και διακρίνονται ουσιαστικά από τις πράξεις που εκδίδει το Συμβούλιο μόνο του, όπως προκύπτει από τα άρθρα 172, 173, 189, 190, 191 της Συνθήκης ΕΚ. Επομένως, το άρθρο 169, παράγραφος 2, της Πράξεως Προσχωρήσεως δεν μπορεί να χρησιμεύσει για την προσαρμογή πράξεων που έχουν εκδοθεί από κοινού από το Συμβούλιο και το Κοινοβούλιο.

25 Υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 169, παράγραφος 1, πρώτη φράση, της Πράξεως Προσχωρήσεως προβλέπει τη δυνατότητα προσαρμογής «των πράξεων των οργάνων» στις απορρέουσες από την προσχώρηση νέων κρατών μελών απαιτήσεις και παραπέμπει, προς τον σκοπό αυτό, στην προβλεπόμενη στην παράγραφο 2 διαδικασία. Η παράγραφος αυτή διευκρινίζει ότι το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ειδική πλειοψηφία προτάσει της Επιτροπής, ή η Επιτροπή, ανάλογα με το ποιο από τα δύο όργανα είχε εκδώσει τις αρχικές πράξεις, καταρτίζει τα αναγκαία προς τούτο κείμενα.

26 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, χωρίς πρόσθετες διευκρινίσεις, οι πράξεις του Συμβουλίου είναι αυτές τις οποίες έχει εκδώσει είτε μόνο του είτε κατά τη διαδικασία της συναποφάσεως με το Κοινοβούλιο. Πράγματι, από διάφορες διατάξεις της Συνθήκης ΕΚ προκύπτει (βλ., μεταξύ άλλων, τα άρθρα 56, παράγραφος 2, δεύτερη φράση, 100 Α, παράγραφος 1, δεύτερη φράση, και 129 Α, παράγραφος 2, στο οποίο στηρίζεται η απόφαση 3092/94) ότι οι πράξεις που εκδίδονται από κοινού από το Συμβούλιο και το Κοινοβούλιο θεωρούνται ως πράξεις του Συμβουλίου. Συνεπώς, αναφέροντας τις πράξεις του Συμβουλίου στο άρθρο 169, παράγραφος 2, της Πράξεως Προσχωρήσεως, η διάταξη αυτή αναφέρεται επίσης στις πράξεις που το όργανο αυτό εξέδωσε από κοινού με το Κοινοβούλιο.

27 Εξάλλου, το Κοινοβούλιο αναγνώρισε ρητώς ότι, θεσπίζοντας το άρθρο 169, οι συντάκτες της Πράξεως Προσχωρήσεως θέλησαν να καθιερώσουν μια απλούστερη διαδικασία για την προσαρμογή των πράξεων που δεν προσαρμόστηκαν με την ίδια την Πράξη Προσχωρήσεως. Εντούτοις, το Κοινοβούλιο δεν προέβαλε κανένα επιχείρημα αποδεικνύον ότι οι συντάκτες αυτοί θέλησαν να αποκλείσουν από αυτή τη διαδικασία τους τομείς για τους οποίους εκδόθηκαν αρχικά οι κοινοτικές πράξεις από κοινού από το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο κατά τη διαδικασία του άρθρου 189 Β της Συνθήκης. Έτσι, με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, το Κοινοβούλιο επικαλείται, στην πραγματικότητα, την έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 169 της Πράξεως Προσχωρήσεως η οποία, εν πάση περιπτώσει, δεν εμπίπτει στον έλεγχο του Δικαστηρίου.

28 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

29 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι το Κοινοβούλιο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 4, του ίδιου Κανονισμού, το Βασίλειο της Σουηδίας και η Επιτροπή, παρεμβαίνοντες, φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

3) Το Βασίλειο της Σουηδίας και η Επιτροπή θα φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.

Mancini Murray Hirsch

Ragnemalm Schintgen

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 2 Οκτωβρίου 1997.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

G. F. Mancini